

Sygnatura akt VIII Ga 236/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 września 2014 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Górski

Sędziowie: SO Agnieszka Woźniak (spr.)

SR del. Aleksandra Wójcik-Wojnowska

Protokolant: st. sekr. sąd. Eliza Sandomierska

po rozpoznaniu w dniu 19 września 2014 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w S.

przeciwko Bank (...) spółce akcyjnej w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie z dnia 11 kwietnia 2014 roku, sygnatura akt XI GC 1159/13

I. oddala apelację;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.800 zł (jednego tysiąca ośmiuset złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSO Agnieszka Woźniak SSO Krzysztof Górski SSR del. Aleksandra Wójcik-Wojnowska

Sygn. akt VIII Ga 236/14

UZASADNIENIE

W dniu 6 sierpnia 2013 roku powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wniosła o zasądzenie od pozwanej Banku (...) spółki akcyjnej W. kwoty 59.642,16 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 18 stycznia 2013 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu. W uzasadnieniu podała, iż na podstawie umowy cesji wierzytelności nabyła od Fundacji na Rzecz (...) w S. wierzytelność wobec Banku (...) spółki akcyjnej w W. wynikającą z umowy, jaką Fundacja zawarła z pozwaną celem organizacji turnieju tenisowego dla pracowników pozwanej. Podała, że pozwana pomimo doręczenia jej umowy cesji i wezwania do zapłaty odmawia zapłaty. Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 19 września 2013 roku (sygn. akt XI GNC 2110/13) referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Szczecin-Centrum w Szczecinie w Wydziale XI Gospodarczym uwzględnił żądanie pozwu.

W dniu 26 listopada 2013 roku pozwana wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym zaskarżyła nakaz zapłaty w całości, wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jej rzecz od powódki kosztów procesu. W uzasadnieniu

pozwana podniosła, iż nie została zawiadomiona o przelewie niezwłocznie po zawarciu umowy cesji, a dnia 25 września 2012 r. Fundacja na Rzecz (...) w S. wystawiła fakturę na rzecz Banku, która została zapłacona przez pozwaną w dniu 17 października 2012 r. Pozwana podała, że zawiadomienie o przelewie wierzytelności otrzymała dopiero pismem datowanym na dzień 26 października 2012 r. tj. już po uiszczeniu płatności na rzecz Fundacji. W odpowiedzi na stanowisko pozwanej wyrażone w sprzeciwie powódka podtrzymała żądanie zapłaty, wskazała, iż pozwana została skutecznie poinformowana o cesji, wobec czego uregulowanie należności za organizację turnieju tenisowego Fundacji (...) nie zwalnia pozwanej o obowiązku zapłaty na rzecz powódki. Wyrokiem z dnia 11 kwietnia 2014 r. Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 59 642,16 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 18 stycznia 2013 r. oraz kosztami procesu w kwocie 6 600 złotych. Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 września 2012 roku Fundacja na Rzecz (...) w S. zawarła z Bankiem (...) spółką akcyjną w W. umowę, przedmiotem której była organizacja przez Fundację turnieju tenisowego dla 45 pracowników pozwanej w dniach 20 - 23 września 2012 roku na terenie kortów tenisowych przy Al. (...) w S., zgodnie z kosztorysem, stanowiącym Załącznik nr 1, będącym integralną częścią umowy. Wynagrodzenie ustalono na kwotę 48.489,56 zł netto, powiększoną o podatek VAT w wysokości 23%, a więc 59.642,16 zł brutto płatne przelewem na rachunek Fundacji, w terminie 14 dni od daty dostarczenia faktury.

W dniu 20 września 2012 roku Fundacja na Rzecz (...) w S. zawarła z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w S. umowę cesji przelewu wierzytelności, na podstawie której (...) przeniósł na powódkę wierzytelność pieniężną w kwocie 59.642,16 zł wynikającą z umowy zawartej w dniu 18 września 2012 roku z Bankiem (...) spółką Akcyjną w W.. Wskazany powyżej przelew wierzytelności dokonany został na poczet zapłaty części zaliczki za usługi hotelowe, które powódka wykonać miała na rzecz P. na podstawie umowy zawartej przez te podmioty w dniu 4 lipca 2012 roku.

W dniu 21 września 2012 roku (...) wysłała listem poleconym dwa egzemplarze umowy cesji celem podpisu przez pozwaną, o czym poinformowała pracownika powódki M. Ć. (1) wskazując jednocześnie osobę kontaktową ze strony pozwanej tj. A. D.. Przesyłka polecona o numerze (...) została doręczona pozwanej w dniu 27 września 2012 roku, a odbiór pokwitowała H. J..

W dniu 25 września 2012 roku Fundacja na Rzecz (...) w S. wystawiła pozwanej fakturę Vat nr (...) na kwotę 59.642,16 zł brutto z tytułu turnieju tenisowego pracowników banku z terminem płatności do dnia 9 października 2012 r. W dniu 10 października 2012 roku M. Ć. (1) w rozmowie telefonicznej z dyrektorem operacyjnym Biura (...) Zewnętrznej Departamentu (...) Korporacyjnej pozwanej A. D. potwierdził fakt doręczenia pozwanej zawiadomienia o przelewie wierzytelności z tytułu organizacji turnieju tenisowego na rzecz powódki. A. D. poinformowała wtedy M. Ć. (1), że zapłata zostanie dokonana na konto (...). Fakturę Vat nr (...) sprawdziła pod względem formalno-rachunkowym i zatwierdziła do wypłaty A. D.. W dniu 17 października 2012 roku pozwana dokonała na konto Fundacji na Rzecz (...) w S. przelewu kwoty 59.642,16 zł tytułem zapłaty za wyżej opisaną fakturę. W dniu 26 października 2012 roku powódka wystosowała do pozwanej pismo, w którym powołując się na umowę cesji wierzytelności przysługującej Fundacji (...) wobec pozwanej w kwocie 59.642,16 zł i fakt zapłaty tej kwoty na konto Fundacji wezwała pozwaną do zapłaty tej kwoty na swoją rzecz jako organu uprawnionego.

W dniu 9 stycznia 2013 roku pełnomocnik powódki wystosował do pozwanej wezwanie do zapłaty kwoty 59.642,16 zł wraz z odsetkami ustawowymi. Pozwana odebrała wezwanie w dniu 17 stycznia 2013 roku. W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał za uzasadnione powództwo, którego materialną podstawę stanowi umowa z dnia 18 września 2012 r. zawarta między Fundacją na Rzecz (...) a pozwanym. Umową tą Sąd zakwalifikował jako umowę o dzieło, do której zastosowanie znajdują przepisy art. 627 k.c. i następne. Fakt zawarcia przedmiotowej umowy oraz jej wykonania przez Fundację (...), a w konsekwencji obowiązek zapłaty przez pozwanego wynagrodzenia w kwocie 59.642,16zł Sąd uznał za bezsporny. Nie był kwestionowany również fakt nabycia przez powódkę od Fundacji (...) tej wierzytelności na podstawie umowy cesji z dnia 20 września 2012 r.

Pozwana natomiast kwestionowała fakt otrzymania zawiadomienia o przelewnie wierzytelności, akcentując, że potwierdzenie nadania nie jest wystarczającym dowodem otrzymania korespondencji i możliwością zapoznania się z nią. Nie podnosiła przy tym, że w przesyłce nie było umowy cesji. Sąd Rejonowy mając na uwadze zebrany materiał dowodowy przyjął, iż dłużnik został zawiadomiony o przelewie i wiedział o nim. Wskazał, że z załączonej do akt korespondencji elektronicznej jak również potwierdzenia nadania i informacji Poczty Polskiej S.A. z dnia 11 stycznia 2014 r. wynika, że zawiadomienie takie zostało wysłane na adres pozwanej ujawniony w KRS a następnie odebrane przez uprawnionego pracownika pozwanej. Jeżeli więc pismo dotarło do pracownika odpowiedzialnego za odbiór korespondencji (u pozwanej jest specjalna komórka tym się zajmująca) to Sąd uznał, że nie ma podstaw do kwestionowania przedmiotowego doręczenia wskazując jednocześnie, że taki sposób odbioru korespondencji jest powszechny w przedsiębiorstwach o większych rozmiarach. Co istotne pozwana nie wskazała co było w przesyłce doręczonej w dniu 27 września 2012 r. i jakie były jej dalsze losy. Poza tym ze wskazanym wyżej materiałem dowodowym korespondują zeznania świadka M. Ć. (1), a pośrednio także wydruki z rekordów bilingowych i zeznania świadka A. T. (1), które potwierdzają fakt wykonania rozmowy z A. D., w trakcie której było mowa o cesji. Sąd wskazał, że rozmowa trwała prawie 5 minut a biorąc pod uwagę odległość i czas jej trwania oraz okoliczność, że strony nie miały innych wiążących je spraw wątpliwym jest aby miała ona wyłącznie charakter towarzyski bądź była tylko próbą nawiązania kontaktu. Jako nietrafną Sąd uznał interpretację pozwanej jakoby przesłanie umowy cesji z pismem z dnia 26 października 2012 r. świadczyło o tym, że wcześniej pozwana o tym nie wiedziała. Po pierwsze w treści pisma wyraźnie mowa jest o wcześniejszym zawiadomieniu. Nadto wraz z tym pismem przesłano nie tylko umowę cesji ale także umowę z 18 września 2012 r., którą pozwany podpisał i posiadał. Przesłanie umów nie miało więc stanowiska informującego o ich treści ale raczej porządkujące i uzasadniające żądanie zapłaty. Bezsprene A. D. zaakceptowała fakturę do zapłaty o czym świadczy podpis i pieczęć imienna. Odnosząc się do zeznań świadka A. D. Sąd wskazał, że wynika z nich, iż była osobą decyzyjną i miała kompetencje do dysponowania sporną kwotą. Wprawdzie zeznała, że nie pamięta rozmowy z M. Ć. (1) jednak w świetle przedstawionych rekordów bilingowych i wiarygodnych zeznań świadków Ć. i T. nie jest to zdaniem Sądu dowód, który pozwala na ustalenie, że takiej rozmowy nie było. Sąd Rejonowy uznał zeznania świadka A. D. za wiarygodne tylko w takim zakresie w jakim korespondują z pozostałym materiałem dowodowym, który tworzy spójną i logiczną całość. Na ocenę zeznań świadka A. D. miał również fakt, że w trakcie składania tych zeznań była ona zdenerwowana. Wobec powyższego Sąd Rejonowy przyjął, że pozwana została zawiadomiona o przelewie wierzytelności na rzecz powódki, a w związku z tym dokonanie zapłaty na rzecz Fundacji (...) nie było skuteczne wobec nabywcy. W piśmie z dnia 22 maja 2014 r. pozwana złożyła apelację od powyższego wyroku wnosząc o jego zmianę poprzez oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania pozostawiając temu sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania za obie instancje. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucono:

- sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego poprzez bezpodstawne przyjęcie, że pozwana została zawiadomiona o cesji wierzytelności z umowy z Fundacją na Rzecz (...) przesyłką poleconą otrzymaną dnia 27 września 2012 r., podczas gdy treść korespondencji zawartej w przesyłce nie została ustalona przez sąd, jak również poprzez przyjęcie, że świadek A. D. odbyła rozmowę ze świadkiem M. Ć. (1), w ramach której została zawiadomiona o przedmiotowej cesji w sytuacji, gdy sam fakt tej rozmowy pozostaje sporny, co doprowadziło sąd do błędnych ustaleń, że w chwili dokonywania zapłaty na rzecz cedenta, tj. Fundacji (...) pozwana była już skutecznie zawiadomiona o cesji wierzytelności,

- przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów poprzez wyprowadzenie wniosków sprzecznych z logiką i doświadczeniem życiowym, tj. naruszenie art. 233 k.p.c. poprzez bezpodstawne przyjęcie, że zeznania świadka M. Ć. (1) odnośnie treści doręczonej pozwanej w dniu 27 września 2012 r. korespondencji są wiarygodne, podczas gdy z zeznań świadka M. Ć. (1) wynika, że jego informacje na ten temat pochodzą od innej osoby tj. P. F. (1) pracownika Fundacji (...), którego sąd nie słuchał w charakterze świadka mimo złożonego stosownego wniosku dowodowego przez powódkę, co doprowadziło sąd do błędnych ustaleń, że korespondencja doręczona 27 września 2012 r. stanowiła zawiadomienie o cesji,

- przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów poprzez wyprowadzenie wniosków sprzecznych z logiką i doświadczeniem życiowym, tj. naruszenie art. 233 k.p.c. poprzez bezpodstawne przyjęcie, że zeznania świadka A. D. w części dotyczącej rozmowy z M. Ć. (1) są niewiarygodne w kontekście dowodów z zeznań świadka A. T. i M. Ć., z których nie wynika nic co mogłoby podważyć zeznania świadka A. D., co doprowadziło sąd do błędnych ustaleń, że rozmowa między świadkiem M. Ć. a A. D. miała miejsce i w jej trakcie pozwana została skutecznie zawiadomiona o cesji,
- naruszenie prawa materialnego, tj. art. 512 k.c. w związku z art. 6 k.c. poprzez bezpodstawne przyjęcie, że ciężar udowodnienia faktu zawiadomienia przez cedenta o przelewie nie obciąża powoda.

W uzasadnieniu pozwana podniosła, że świadek M. Ć. (1) na rozprawie w dniu 7 marca zeznał, że nigdy nie widział korespondencji, jaka miała trafić do pozwanej, a jego informacje na ten temat pochodzą od P. F. (1). Sąd nie dopuścił natomiast dowodu z jego zeznań, które mogły wyjaśnić kwestię, czy w przesyłce doręczonej pozwanej w dniu 27 września 2012 r. znajdowało się zawiadomienie o cesji. M. Ć. (1) swą wiedzę na temat przesyłki czerpał z wyjaśnień P. F. (2). Wobec tego pozwana za sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego i logiki uważa uznanie za wiarygodne zeznań osoby, która wiedzę na temat danych zdarzeń czerpie jedynie od innej osoby i to w sytuacji, gdy ta osoba nie zaprezentowała tego, co jest wiadome jej w sprawie. Dalej pozwana podniosła, że o ile bilingi są wiarygodne i odzwierciedlają rozmowy, które rzeczywiście się odbyły o tyle nie wynika z tego, że rozmowa odbyła się z konkretną osobą, a jest to istotne bowiem A. D. zeznała, że posługuje się innym numerem telefonu niż numer uwzględniony w bilingu. Wobec tego zdaniem pozwanej zeznania świadka A. T. (1) nie mogą posłużyć do podważenia wiarygodności zeznań A. D.. Pozwana zarzuciła sądowi, że jest prawdą, iż świadek A. D. była zdenerwowana podczas składania zeznań, niezależnie do tego sam fakt zdenerwowania nie oznacza, że świadek nie mówi prawdy, gdyż zeznania przed sądem mogą budząc emocje i stan zdenerwowania. Poza tym pozwana poddała w wątpliwość, czy doręczona w dniu 27 września 2012 r. korespondencja faktycznie zawierała informację o dokonany przelewie ponieważ równie dobrze mogła zawierać wystawioną w dniu 25 września 2012 r. przez Fundację (...) fakturę VAT dotyczącą organizacji turnieju. Zdaniem pozwanej sąd zignorował także rozkład ciężaru dowodu i wywiódł negatywne fakty z tego, że pozwana nie wykazała, czego dotyczyła przesyłka, nie zaprzeczyła w sprzeciwie od nakazu zapłaty, że przesyłka zwiera zawiadomienie o cesji. Pozwana podniosła, że skoro została zawiadomiona o przelewie już po uiszczeniu płatności na rzecz Fundacji (...) to nie ma uzasadnienia aby wymagać od niej by zaprzeczyła temu, że przesyłka z września nie zawierała zawiadomienia o cesji. W piśmie z dnia 27 czerwca 2014 r. powódka złożyła odpowiedź na apelację, wnosząc o jej oddalenie i zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu powódka podkreśliła, że wyrok sądu pierwszej instancji jest prawidłowy zaś pozwana nie wykazała w sposób skuteczny błędów w logicznym rozumowaniu, braku wszechstronności czy też sprzeczności dokonanej oceny z doświadczeniem życiowym, które można byłoby uznać za przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja strony pozwanej nie zasługiwała na uwzględnienie.

Zarzuty oraz argumentacja zawarte w apelacji, w ocenie Sądu Okręgowego, w żaden sposób nie podważają trafności ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd pierwszej instancji, jak i dokonanej na ich podstawie oceny prawnej żądania. Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Rejonowego zarówno w zakresie ustaleń faktycznych, zastosowanych norm prawnych a także wywiedzionych na ich podstawie wniosków. Sąd Rejonowy prawidłowo przeanalizował zaferowany przez strony materiał dowodowy w płaszczyźnie twierdzeń faktycznych zaprezentowanych przez strony a następnie ustalił należycie stan faktyczny sprawy z zachowaniem przepisów o postępowaniu dowodowym, nie naruszając norm wyznaczonych przepisem art. 233 k.p.c.

Na gruncie rozważanej sprawy bezspornym był fakt zawarcia w dniu 18 września 2012 r. pomiędzy stroną pozwaną a Fundacją (...) umowy, której przedmiotem było zorganizowanie imprezy sportowej. Nie był także kwestionowany fakt zawarcia przez powódkę z Fundacją (...) w dniu 20 września 2012 r. umowy przelewu wierzytelności, jaka przysługiwała Fundacji (...) względem strony pozwanej. Jak słusznie stwierdził Sąd Rejonowy w motywach

zaskarżonego wyroku spór w niniejszej sprawie koncentrował się na kwestii analizy zdarzeń w kontekście normy art. 512 k.c., w szczególności co do tego, czy zbywca wierzytelności Fundacja (...) zawiadomiła dłużnika czyli stronę pozwaną o przelewie wierzytelności, a tym samym czy spełnienie świadczenia do rąk poprzedniego wierzyciela ma skutek względem nabywcy. Bezspornym bowiem był fakt, iż spełnienie świadczenia przez dłużnika tj., pozwaną nastąpiło w dniu 17 października 2012 r. na rzecz zbywcy wierzytelności tj. Fundacji (...). Pozwana nie kwestionowała by w dniu 27 września 2012 r. otrzymała korespondencję od Fundacji (...) jednak stała na stanowisku, że przesyłka ta nie zawierała zawiadomienia o cesji. Trafnie pozwana wskazała w apelacji, że ciężar udowodnienia przewidzianego w art. 512 k.c. zawiadomienia dłużnika przez zbywcę o przelewie wierzytelności spoczywa na nabywcy wierzytelności. Zdaniem Sądu Okręgowego prawidłowo, mając na uwadze zasadę rozkładu ciężaru dowodzenia Sąd Rejonowy przyjął, iż powódka obowiązkowi temu podołała wykazując, że zbywca wierzytelności skutecznie zawiadomił dłużnika czyli stronę pozwaną o przelewie wierzytelności. Na powyższe wskazują zaoferowane i przeprowadzone przez Sąd w toku postępowania dowody z dokumentów jak i zeznań świadków, w szczególności sekwencja zdarzeń jaka w niniejszej sprawie zaistniała. W dniu 18 września 2012 r. została zawarta umowa pomiędzy pozwaną a zbywcą wierzytelności Fundacją (...). Następnie w dniu 20 września 2012 r. zawarto umowę przelewu wierzytelności pomiędzy Fundacją (...) a powódką. Z dowodu, którego pozwana nie kwestionowała, a mianowicie kserokopii książki nadawczej Fundacji (...) wynika, iż w dniu 21 września 2012 r. wysłała korespondencję za pośrednictwem listu poleconego do strony pozwanej na adres ujawniony w KRS przy czym jako adresata wskazano dodatkowo A. D., będącą pracownikiem banku. Należy wskazać, że prezentowane przez pozwaną w uzasadnieniu apelacji twierdzenia odnośnie tego, iż treść przesłanej korespondencji nie została ustalona przez sąd, a istnieje przypuszczenie, że mogła zawierać fakturę VAT z dnia 25 września 2012 r. wystawioną przez zbywcę wierzytelności z tytułu organizacji turnieju sportowego, nie zasługuje na uwzględnienie. Podkreślić należy, że faktura, na którą powołuje się pozwana została wystawiona w dniu 25 września 2012 roku, podczas gdy przesyłka – co wynika z kserokopii książki nadawczej oraz korespondencji elektronicznej prowadzonej między pracownikiem Fundacji (...) a pracownikiem powódki M. Ć. (1) – została nadana w dniu 21 września 2012 roku. Nie wymyka się zasadom logicznego rozumowania stwierdzenie Sądu Rejonowego, że w świetle powyższego, tj. wystawienia faktury VAT w dacie późniejszej niż data nadania korespondencji, nie jest możliwe by w tej przesyłce znajdowała się inna korespondencja niż zawiadomienie o cesji, w szczególności przedmiotowa faktura VAT. Brak jest jakichkolwiek dowodów by Fundacja (...) i strona pozwana prowadziły wymianę pism w innej sprawie niż kwestia umowy cesji wierzytelności. Ponadto z korespondencji elektronicznej (k.26-28 akt) wysłanej przez P. F. (2) do M. Ć. (1) wynika jakie dokumenty zostały przez Fundację (...) do pozwanej wysłane, w szczególności wskazywano tam na umowę cesji wierzytelności. Jednocześnie w treści tej korespondencji wskazano pracownikowi powódki osobę upoważnioną do kontaktu w sprawie cesji tj. A. D. oraz podano numery, pod którymi należy się z nią kontaktować. Właśnie pod jeden z tych numerów tj. (...) zadzwonił M. Ć. (1) celem skontaktowania się z A. D..

Trafnie zauważył Sąd Rejonowy, iż pozwana stanowi podmiot o rozbudowanej strukturze organizacyjnej, w której jak zeznała świadek A. D., działa wyodrębniona komórka dokonująca odbioru i dystrybucji przesyłek w ramach przedsiębiorstwa. W świetle bezspornego faktu odebrania korespondencji w dniu 27 września 2012 roku przez upoważnionego pracownika pozwanej H. J., potwierdzonego zresztą pismem Poczty Polskiej S.A. z dnia 11 stycznia 2014 r., to na pozwanej ciążył obowiązek wykazania zawartości przesyłki skoro twierdzi ona, że przesyłka nie zawierała zawiadomienia o cesji. Pozwana uzasadniając, że w celu wykazania doręczenia informacji o dokonaniu cesji wierzytelności powódka powinna udowodnić jaka była zawartość przesyłki nadanej w dniu 21 września 2012 r. powołała się na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2002 r. w sprawie o sygn. akt V CKN 1796/00, zgodnie z którym przedłożenie nadania przesyłki poleconej nie zawsze wystarcza do udowodnienia doręczenia tej przesyłki adresatowi. Należy jednak zwrócić uwagę, że w uzasadnieniu tego wyroku Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że fakt poinformowania dłużnika o dokonanym przelewie wierzytelności będzie skutecznie udowodniony jeśli strona wykaże za pomocą „pokwitowania odbioru”, że przesyłka została doręczona adresatowi. W ocenie Sądu Okręgowego taka okoliczność stanowiąca podstawę powództwa ponad wszelką wątpliwość została w toku niniejszego postępowania wykazana. Mając natomiast na uwadze reguły dowodzenia w procesie – art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. - w tym również wynikające z art. 512 k.c., jeśli pozwana kwestionuje twierdzenia powódki co do zawartości przesyłki to ma obowiązek wykazania tych okoliczności jako niweczących argumenty powoda. Pomimo braku przeszkód pozwana nie wykazała jaka faktycznie była zawartość przesyłki co z uwagi na fakt, iż pozwana posiadając wyodrębnioną komórkę

do odbioru korespondencji zapewne prowadzi ewidencję korespondencji przychodzącej nie znajduje uzasadnienia. Powódka zaś nie może podnosić odpowiedzialności za obieg korespondencji u pozwanej, w tym za ewentualne niedostarczenie jej do organów decyzyjnych. Trudno zatem w stanowisku Sądu Rejonowego wyrażonego w tej kwestii dopatrzeć się naruszenia art. 512 k.c. w zw. z art. 6 k.c. Zdaniem Sądu Okręgowego prawidłowe są także ustalenia Sądu Rejonowego zgodnie, z którymi pracownik powódki M. Ć. (1) w dniu 10 października 2012 r. a więc jeszcze przed przekazaniem świadczenia przez dłużnika na rachunek zbywcy wierzycelności przeprowadził rozmowę telefoniczną z A. D., podczas której poinformował o cesji. Z zeznań tego świadka złożonych na rozprawie w dniu 7 marca 2012 r. wynika, że numer telefonu, z którym się połączył nie był bezpośrednim numerem telefonu A. D. tylko sekretariatu, została ona poproszona do telefonu przez pracownicę, która odebrała telefon. Z tymi zeznaniami korespondują zeznania świadka A. T. (1) oraz treść rekordów bilingu (k.93), na których widoczne jest prawie 5 minutowe połączenie wychodzące od powódki na numer telefonu pozwanej, tj. (...) Wobec powyższego Sąd Rejonowy nie popełnił błędu w zakresie logicznego rozumowania wyprowadzając wnioski zaprezentowane w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku a odnoszące się do tego, iż wbrew twierdzeniom pozwanej rozmowa z A. D. faktycznie miała miejsce, nadto brak jakichkolwiek dowodów czy twierdzeń by uznać, że prawie 5 minutowa rozmowa dotyczyła innych kwestii niż związanych z cesją wierzycelności, w szczególności towarzyskich bądź by była tylko próbą nawiązania kontaktu. Trafnie przy tym Sąd Rejonowy nie uwzględnił w całości zeznań świadka A. D., która wskazywała, że rozmowa z M. Ć. (1) nie miała miejsca ponieważ nie miała nic wspólnego z wykonaniem umowy zawartej pomiędzy Fundacją (...) a pozwaną, skoro to ona w dniu 16 października 2012 r. – jak wynika z adnotacji uczynionej na odwrocie faktury VAT, a także zeznań złożonych przez nią samą na rozprawie w dniu 7 marca 2012 r. – zaakceptowała tę fakturę do wypłaty na rzecz Fundacji (...). Odnosząc się do zarzutu oceny zeznań świadka A. D. wskazać należy, że rzeczywiście sam fakt zdenerwowania świadka podczas składania zeznań nie może przesądzać o braku ich wiarygodności jednak okoliczność ta nie stanowiła samoistnej podstawy czynienia ustaleń przez Sąd Rejonowy, bowiem obserwacja ta była to tylko jedna z wielu jakie miały wpływ na ocenę wiarygodności zeznań tego świadka. W szczególności okazały się one niewiarygodne w kontekście zeznań świadka M. Ć. (1) i zaofiarowanych dowodów z dokumentów o czym mowa była wyżej. Zarzucając Sądowi Rejonowemu, że nie dopuścił dowodu z zeznań świadka P. F. (1) bowiem z góry antycypował, jaki mógłby być wynik przeprowadzonego dowodu, pozwana zdaje się pomijać fakt, iż to powód cofnął w piśmie z dnia 4 lutego 2014 r. (k.102) taki wniosek, wobec tego zarzut zgłoszony w tym zakresie jest oczywiście bezzasadny. Podobnie ocenić należy zarzut odnośnie braku uwzględnienia dowodu w postaci bilingów, które miały zostać dostarczone przez operatora tj. spółkę (...). Jak wynika z pisma otrzymanego od operatora nie mógł on ujawnić tych bilingów zatem nie zostały one dostarczone, a w konsekwencji dowód ten nie został przeprowadzony. W związku z tym Sąd Rejonowy wbrew stanowisku pozwanej nie miał obowiązku odnosić się do niego w treści uzasadnienia wyroku. Nie znajduje przy tym uzasadnienia stanowisko pozwanego, zgodnie z którym Sąd Rejonowy wystąpił z wnioskiem do operatora o udostępnienie danych z bilingów z tego względu, że mimo przesłuchania świadka T. Ć. i A. D. nie doprowadziło to do ustalenia czy zeznania te są prawdziwe. Należy bowiem zauważyć, że prowadząc postępowanie dowodowe w tym zakresie Sąd działał przede wszystkim w uwzględnieniu wniosku powoda, który wnosił o przeprowadzenie dowodu z danych bilingowych dostarczonych przez operatora. Nietrafna jest także argumentacja pozwanej, iż dowiedziała się ona o przelewie dopiero z pisma powódki z dnia 26 października 2012 r. Również i w tym względzie Sąd Rejonowy prawidłowo wyprowadził wniosek, że skoro w piśmie tym jest mowa o wcześniejszym zawiadomieniu o cesji to trudno przyjąć, iż dopiero to pismo stanowi zawiadomienie o dokonanej cesji.

Reasumując, należy wskazać, że normy swobodnej oceny dowodów wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których Sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 r., wydane w sprawie II UKN 685/98, publik. OSNP 2000/17/655). Dokonana w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku ocena zebranego materiału dowodowego, wbrew zarzutom strony skarżącej, odpowiada powołanym wyżej wymogom. Mając na uwadze powyższe rozważania należało uznać, że zarzuty skarżącej co do naruszenia prawa materialnego i procesowego nie zasługiwały na uwzględnienie, w konsekwencji na podstawie art. 385 k.p.c. apelacja pozwanej jako nieuzasadniona podlegała oddaleniu.

W związku z tym, że pozwana przegrała sprawę w postępowaniu apelacyjnym, zgodnie z przepisem art. 98 § 1 i 3 k.p.c. winna zwrócić powódce koszty procesu, obejmujące wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 1 800 złotych, ustalone na podstawie § 6 pkt 6 w związku z art. 12 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 02.163.1349 ze zm.).

VIII Ga 236/14

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)
4. (...)